

la veu

de Benicarló
de Benicarló

PATRIMONI QUE CAU A TROSSOS

VERSUS

(RE)CONSTRUCCIÓ D'UN FAR DESAPAREGUT

Entre l'interés real i l'interés electoral.

La gestió cultural del PP

PATRIMONI QUE CAU A TROSSOS VERSUS (RE)CONSTRUCCIÓ D'UN FAR DESAPAREGUT

(Entre l'interés real i l'interés electoral. La gestió cultural del PP)

text REDACCIÓ

Diuen les males llengües que l'antic far de Benicarló es va enderrocar, amb diurnitat i traïdoria, un matí de Sant Gregori. Corria l'any 1996. Ara, quasi 20 anys després, la Junta de Govern Local després d'acceptar la cessió realitzada per l'Autoritat Portuària de Castelló de la parcel·la on se situava l'antic edifici, està obligada a reconstruir l'antic edifici. En aquests moments, el projecte es troba en fase d'adjudicació dels treballs, sobre la base del projecte redactat "a iniciativa de la Regidoria d'Urbanisme, amb l'objectiu de portar a terme la reconstrucció el més similar possible a l'antic far de Benicarló", segons resa en l'escrit. Sobre el solar no existeixen avui dia més que unes poques restes de la construcció amuntegades en un punt del solar, atés que després del seu complet enderrocament, els carreus, de considerable dimensió, han anat desapareixent. Es mantenen també restes d'una antiga tanca, així com el mur davanter que delimitava amb un antic camí.

Des de la perspectiva urbanística, la parcel·la està inclosa en l'àmbit del sector 10A "Povet" de sòl urbanitzable programat, actualment amb la reparcelació aprovada, pendent d'inscripció en el Registre. El pressupost de contractació, inclòs el 21% d'IVA serà de 388.652,93 €. Curiosa i sens dubte elevada despesa que s'invertirà a refer un edifici, que ja no existeix, i que ara manca de valor patrimonial. Curiosa i com menys cridanera inversió que ja ha alçat butllofes en la població, màxim quan existeixen edificis i edificacions amb més rellevància en el municipi que manquen d'inversió per part del consistori, malgrat estar caient-se a trossos. Sense anar més lluny el campanar de Sant Bartomeu. O les muralles de Benicarló. O la Torre dels màrtirs. Algú sap on estan aquests dos últims monuments? Doncs estan declarats Bé d'Interès Cultural per la conselleria de Cultura, la màxima figura de protecció prevista per la Llei de Patrimoni Valencià. I ningú dona un euro per la seua conservació. La Veu de Benicarló trenca aquesta setmana una llanç a favor d'aqueixos monuments nostres tan

ve de la pàgina anterior

desconeguts i reclama que l'atenció i les inversions del nostre consistori es realitzen prioritant el que ja tenim, catalogat, i en peu.

BÉ D'INTERÈS CULTURAL

Diu la LPV que Bé d'Interès Cultural és el grau màxim de protecció dels monuments valencians, atorgat a aquells que per les seues singulars característiques i el seu valor patrimonial necessiten d'una empara major. En Benicarló, estan declarats BIC's l'antic Convent de Sant Francesc, avui Museu de la Ciutat, la Casa del Marquès de Benicarló, les Muralles de Benicarló, el Puig de la Nau i la Torre dels Màrtirs, pròxima a l'ermita del mateix nom. Els dos primers monuments són els de més recent declaració, en el 2008. Només la Casa del Marquès està en mans privades, després que el consistori renunciara a la seua compra argumentant l'elevat preu que es demanava per ella. El dret de tempteig previst per la llei li atorgava avantatge enfront dels particulars, però finalment el consistori va renunciar a ell.

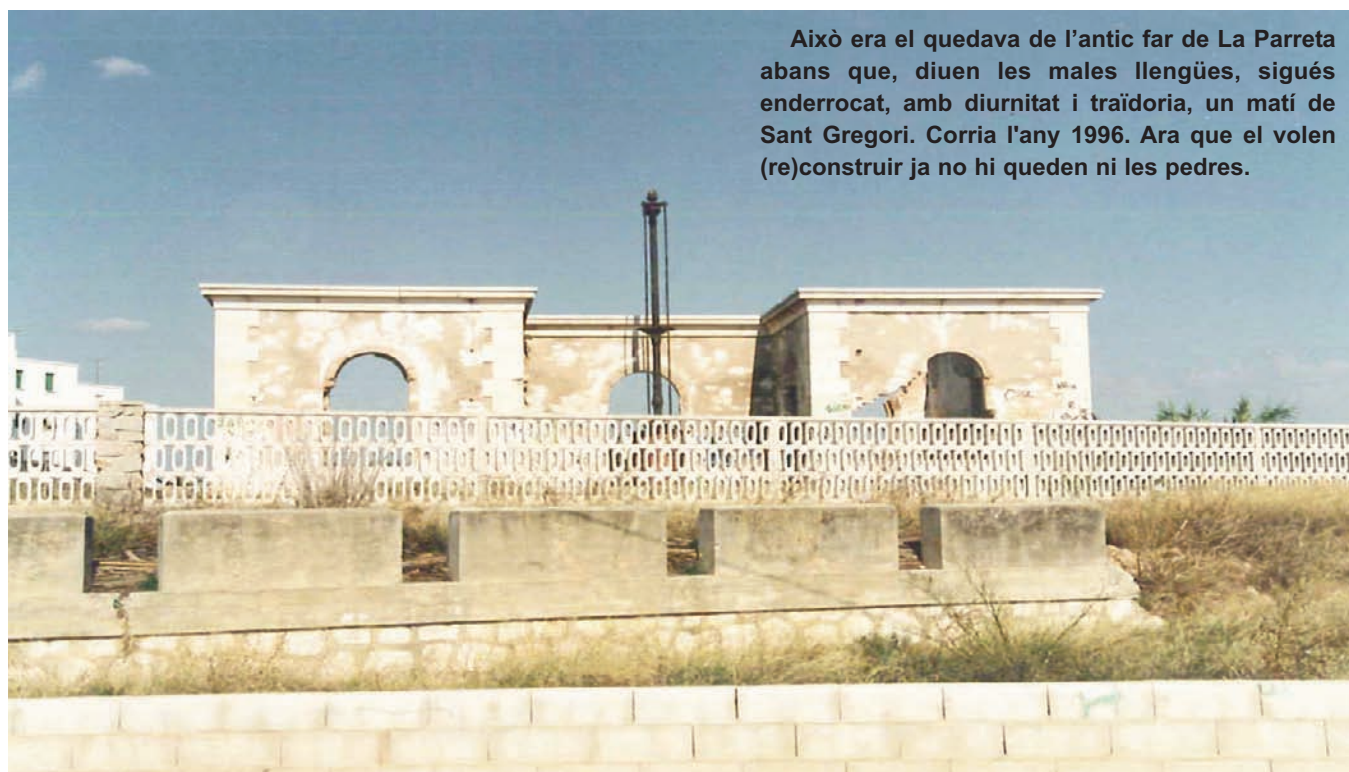
En el cas de les muralles, fa pocs anys van aparèixer unes restes durant la construcció de l'edifici Capitol i el consistori va autoritzar que es tornaren a tapar, perdent una oportunitat única de conservar l'única resta coneguda d'aquest singular monument. La Torre dels Màrtirs, d'altra banda, és avui dia un munt de pedres que desapareixerà en breu. Tot, malgrat que la llei preveu en el seu capítol II que "els propietaris i posseïdors per qualsevol títol de béns inclosos en l'Inventari General de Patrimoni Cultural Valencià estan obligats a conservar-los i a mantenir la integritat del seu valor cultural".

BÉ DE RELLEVÀNCIA LOCAL

Es consideren béns immobles de rellevància local aquells immobles que posseeixen en l'àmbit comarcal o local valors històrics, artístics, arquitectònics, arqueològics, paleontològics o etnològics en grau rellevant, encara que sense la singularitat pròpia dels béns declarats d'interès cultural. Tres són els edificis inclosos en aquesta classificació de la llei dins del nostre terme municipal: l'Ermita de Sant Gregori, l'Església Parroquial de Sant Bartomeu i l'Església Parroquial de Sant Pere Apòstol o ermita del Crist. També en aquest cas els seus propietaris s'han de fer càrrec del manteniment i la correcta gestió d'aquest patrimoni immoble. En el cas de la parròquia de Sant Bartomeu s'ha realitzat una inversió pública a través de la Fundació de La Llum dels Imatges, pel fet de l'exposició que hi ha instal·lada en ella. I per a reconvertir l'antic convent de franciscans a museu de la ciutat, el consistori va requerir diverses escoles taller que van posar a punt l'edifici, restaurant-lo i adaptant-lo al nou ús.

BÉNS IMMOBLES DE ETNOLOGIA

La llei preveu també la protecció dels béns immobles de etnologia. I ací és on Benicarló té el seu major potencial. Totes les estructures de pedra en sec que es conserven en el nostre terme municipal estan protegides, començant pels aljubs, malgrat el munt de ciment que se'ls va tirar damunt en una suposada restauració que es va fer no fa molts anys. Només a La Tossa hi ha comptabilitzats vuit aljubs en el catàleg de la conselleria de Cultura. La tipologia a la qual s'acullen és la de patrimoni agrícola, donada l'adaptació d'aquestes estructures al camp. I ja que parlem d'aquest singular relleu geogràfic, cal destacar que a La Tossa hi ha

Això era el quedava de l'antic far de La Parreta abans que, diuen les males llengües, sigués enderrocat, amb diurnitat i traïdoria, un matí de Sant Gregori. Corria l'any 1996. Ara que el volen (re)construir ja no hi queden ni les pedres.

ve de la pàgina anterior

catalogats 56 construccions en aquest apartat, entre forns de calç, corrals, pedreres o refugis, entre uns altres. Recordar que tampoc fa molts anys que el nostre ajuntament va intentar requalificar aquesta muntanya per a poder construir en ella un camp de golf. El que es podria dir una excel·lent visió del patrimoni, no?.

Les Casetes de Volta també gaudeixen d'especial protecció, destacant les construïdes en les propietats del Marquès de Benicarló així com la seua gran Bassa. Corrals i casetas d'apers destaquen en aquest apartat pro les seues singularitats constructives, nascudes a l'empara de la saviesa popular. Associades a aquestes últimes, corrals, pous i altres elements constructius necessaris per al benestar dels seus usuaris. No deixa de costat l'inventari les creus rituals que es reparteixen per tot el terme municipal. La Creu de José Matías, de les conegudes com de mala mort. Situada en la cuneta del Camí d'Ulldecona assenyala, amb una inscripció sobre un braç vertical, el decés de la persona a qui recorda: "1704. Ací va morir José Matías". En el cas de la Creu de Terme del camí vell de Càlig, està catalogada com gòtica.

I fins a deu forns de calç hi ha catalogats a La Tossa, tots ells singulars per parlar d'un passat ric en el municipi. Gràcies a l'actuació del consistori (per fi), es va aconseguir salvar de la ruïna total en la que estaven pròxims a caure. Associats a ells, les pedreres, restes del passat industrial de la ciutat, també protegides per conselleria. Finalment cal destacar en aquest apartat els retaules ceràmics de Sant Tomás i Santa Victòria. El primer es conserva en una façana del Carrer del Riu i el segon en el carrer de la Victòria.

EL CATÀLEG DE BENS I ELS MONUMENTS DESAPAREGUTS

Un dels apartats de la llei Valenciana de Patrimoni diu que correspon als Ajuntaments proposar justificadament, a través del Catàleg de Béns i Espais, la selecció dels immobles del seu terme municipal que aspiren al reconeixement de Bé de Rellevància Local. Sense perjudici del disposat en la legislació urbanística en relació amb l'elaboració dels Catàlegs de Béns i Espais Protegits, aquests documents haurien d'abastar, de manera succinta, l'estudi i avaluació de tots els camps d'interès patrimonial de naturalesa immoble que tinguen presència en el municipi, sent redactats per equips pluridisciplinars en la composició dels quals participaran necessàriament titulats superiors en les disciplines d'arquitectura, arqueologia, Història de l'Art i etnologia o antropologia que garantisquen la solvència tècnica dels treballs. En els mateixos es destacaran els valors concrets, els diversos graus de protecció i tipus d'intervenció possibles, segons els criteris establits en els dos últims incisos de l'epígraf g) de l'apartat 2 de l'article 39 de la present llei. L'actual PGOU no conté este catàleg, malgrat que Conselleria preveu que es prestarà als municipis que ho requerisquen l'assistència tècnica necessària per a l'elaboració dels seus Catàlegs de Béns i Espais Protegits.

Queda per resoldre la 'misteriosa' desaparició del catàleg de la Casa Bosch, abans declarada com a BIC i que en la darrera revisió ha desaparegut del llistat de monuments a protegir. Una de les poques cases modernistes del poble, amb una façana magnífica, ja no és mereixedora de tal honor. Pot ser perquè l'entitat propietària ha fet nombroses destrosses en ella?

EL MARQUÉS VISITA EL POBLAT IBÈRIC DEL PUIG DE BENICARLÓ

text CPMB

El divendres dia 24 d'Octubre, els alumnes de 6è A, B i C vam anar d'excursió al Poblal Ibèric del Puig, que com ja sabeu està dins del terme de Benicarló.

El MUCBE ens ha oferit una visita guiada molt interessant i instructiva al poblal que ja té 2500 anys d'història, i que forma part del nostre patrimoni.

Des d'ací volem agrair a l'Ajuntament de Benicarló tant el transport com la possibilitat de gaudir de l'experiència de la visita guiada.

Per acabar l'activitat, aquesta setmana anirem a fer uns tallers al MUCBE i a visitar l'exposició permanent de les troballes que es van fer a les excavacions del Poblal del Puig.

Tot plegat una bona manera de conèixer la nostra història.

SUCESOS

text REDACCI

SEXAGENARI FENT ESSES

La Policia Local de Benicarló ha detingut a un conductor sexagenari que circulava per diversos carrers de la localitat, de matinada, fent esses perquè presumptament triplicava la taxa d'alcohol permesa, segons van informar fonts municipals. L'arrestat, Ramón J.G., veí de Benicarló i de 62 anys, s'enfrontarà en els pròxims dies a judici ràpid com presumpte autor d'un delictes contra la seguretat vial, van indicar aquestes fonts. Els fets van tenir lloc al voltant de les 00.20 hores, quan el conductor circulava pels carrers Peníscola i Doctor Fleming fent esses i, en certs moments, perdent el control del vehicle. Van ser diverses les persones que van observar la seua actitud al volant i que van alertar la Policia Local pel perill que suposava. El conductor va cometre, presumptament, nombroses infraccions de trànsit, com va ser el saltar-se alguns senyals i envair el sentit contrari, entre unes altres. Diverses unitats de la Policia Local de Benicarló van procedir a donar l'alt a la meitat del carrer. L'home, segons les mateixes fonts, presentava evidents signes de ebrietat desprenent una forta olor a alcohol. Els policies li van proposar que se sotmetera a la prova de alcoholèmia amb la finalitat de comprovar que realment estava sobrepassant el límit legal permès. Després de bufar l'alcoholímetre aquest va indicar un resultat positiu de 0,78 mil·ligrams per litre d'aire espirat. Després d'açò, els agents van procedir a la immobilització del vehicle.

ROBATORI A L'AUTOPISTA

La Guàrdia Civil de Castelló ha detingut a un veí de Tarragona com a suposat autor d'un delictes de furt comès en un vehicle estacionat en l'àrea de servei de l'autopista AP-7 de Benicarló, d'on es va apoderar de 1.500 euros en efectiu, d'un mòbil i de diversos objectes més. L'actuació de la Guàrdia Civil es va iniciar arran d'una denúncia presentada en el mes d'agost en la qual una persona informava que, mentre es trobava descansant en l'àrea de servei de Benicarló, li havien sostret de l'interior del seu vehicle 1.500 euros en efectiu, un telèfon mòbil d'alta gamma i diversos estris, tot això valorat en 3.800 euros. Per dit motiu els agents van iniciar una investigació per a esclarir els fets, esbrinant que una persona s'estava dedicant a furar a turistes estrangers aprofitant la negligència, quedant en moltes ocasions desproveïdes de documentació, diners i telefonia mòbil. Fruit de les perquisicions realitzades pels guàrdies civils es va procedir a la localització a Salou (Tarragona), identificació i detenció d'un baró de 29 anys i nacionalitat romanesa, com suposat autor del furt. L'actuació ha estat realitzada per efectius del GOA (Grup Operatiu d'Autopista) de la Guàrdia Civil. S'ha fet càrrec del cas el jutjat de Tarragona.

VENIA DROGA A ESCOLARS DE BENICARLÓ

La Guàrdia Civil va detindre el dia 20 d'octubre a un varó veí de Benicarló, com suposat autor d'un delictes contra la salut pública (tràfic de drogues) i altre delictes de robatori amb força. L'actuació de la Guàrdia Civil es va iniciar al juny al tenir coneixement que una persona podria estar dedicant-se a vendre substàncies estupefaents a menors de poca edat pels voltants de centres escolars situats en el terme municipal de Benicarló. Immediatament els guàrdies civils van iniciar una investigació en el marc de l'Operació "Fleca" per esclarir els fets, esbrinant la identitat del possible autor que en un primer moment regalava marihuana a menors per a guanyar-se la seua confiança i anaren agafant així certa addicció a aquestes substàncies, per a posteriorment començar a cobrar-los les seues dosis, tant amb diners en metàl·lic com amb peces de joieria. Continuant amb les gestions es va realitzar un registre domiciliari en el seu habitatge que va donar com resultat la premsió de 820 grams de marihuana distribuïts en peces preparades per a la seua venda, amb una valoració en el mercat de 3.800 euros, una bàscula de precisió de pesatge, borses de plàstic per a distribuir les dosis, així como objectes d'il·lícita procedència, entre ells un clarinet que va ser sostret de l'interior d'un vehicle al desembre del 2013. Per tot ells es va procedir a la detenció del jove de 19 anys d'edat i nacionalitat marroquina com suposat autor d'un delictes contra la salut pública (tràfic de drogues) i un delictes de robatori amb força a les coses. El detingut en unió de les diligències instruïdes, va passar a la disposició del Jutjat d'Instrucció nº 1 de Vinaròs. El consum de marihuana en menors pot tenir un efecte irreversible molt negatiu en el procés de maduració dels seus cervells, especialment en xiquets i adolescents que es troben en procés de formació i creixement afectant al procés d'aprenentatge, incloent la deterioració cognitiva, de memòria, mala atenció, menor quocient intel·lectual i majors riscos d'addicció.

RECLAMEN UN AVE REGIONAL PER A BENICARLÓ

text NAT LIA SANZ

La portaveu del PSPV-PSOE en l'Ajuntament de Benicarló, Xaro Miralles, s'ha pronunciat sobre el projecte d'un AVE regional anunciat pel govern i la Generalitat per a vertebrar les província.

La iniciativa únicament contempla un servei exprés de trens llançadores a les tres capitals de la Comunitat i exclou a la resta. En aquest sentit, Miralles ha considerat que "no podem permetre'ns que el futur AU regional concloga en la ciutat de Castelló i deixe fora de nou a les poblacions del Baix Maestrat". La portaveu socialista considera que la connexió regional en alta velocitat no pot limitar-se a les tres capitals i a Elx, "perquè aquesta exclusió limita les possibilitats de desenvolupament de Benicarló, un municipi molt castigat ja pels alts índexs d'atur i les escasses inversions en infraestructures que serviren per a impulsar la nostra economia i millorar la qualitat de vida dels nostres ciutadans". Xaro Miralles ha recordat que Benicarló "ha estat penalitzada pel govern del PP en matèria d'infraestructures". En aquesta línia, ha recordat que "ja manquem d'un servei de rodalia i per això vam confiar que no ens discriminem amb el projecte de l'AVE regional". Miralles ha

dit que "necessitem un govern que defense els nostres interessos i no un PP que ha tardat anys a iniciar la variant de la N-340 i que ha deixat fora dels Pressupostos Generals de l'Estat, i novament, la construcció del passeig marítim de Benicarló, limitant la nostra projecció turística i econòmica". "Els socialistes defensem l'impuls d'infraestructures que generen ocupació i situen a Benicarló on es mereix", va indicar la portaveu.

PAGAMENT DE LA INDEMNITZACIÓ DEL CASTOR

text NAT LIA SANZ

ELS SOCIALISTES DE BENICARLÓ DEMANEN A L'ALCALDE QUE INSTE AL SÍNDIC DE GREUGES A OPOSAR-SE AL PAGAMENT DE LA INDEMNITZACIÓ DEL CASTOR

La portaveu del PSPV-PSOE en l'Ajuntament de Benicarló demana a l'alcalde, Marcelino Domingo, que siga conseqüent i demane al Síndic de Greuges de la Generalitat Valenciana que també s'opose, com el seua homòleg a Catalunya, al pagament de la indemnització de la planta Castor. Miralles se suma així a la petició llançada ahir pel secretari Provincial del PSPV-PSOE de Castelló, Francesc Colomer, en la qual destacava la necessitat que "el síndic del Consell fera el mateix que el de Catalunya, per a aconseguir entre tots que es paralitze la indemnització a la concessionària". La portaveu socialista ha assenyalat que l'alcalde de Benicarló té ara l'oportunitat de demostrar el seu interès pel bé dels ciutadans

del municipi, i passar de les paraules als fets. Miralles fa referència a les últimes declaracions de Domingo en les quals acusava els diputats del PP en el Congrés per Castelló de "borregos" per aprovar la indemnització a Escal UGS, i demanava al ministre d'Indústria "que es quedara calladet i deixara de sembrar dubtes". Cal recordar que la modificació en el contracte la va realitzar el PP en l'any 2012 i la setmana passada els diputats populars en el Congrés es van quedar sols en la votació per a aprovar que Florentino Pérez cobre els 1.460 milions d'euros en 35 dies i que a més ho paguen els ciutadans. A més, els socialistes insisteixen que "la planta, projecte que es va iniciar amb el govern d'Aznar en 1996, mai s'ha arribat a lliurar amb el que la clàusula d'indemnització no és aplicable, el que dona lloc a la negociació d'una quitació perquè l'empresa es faça corresponsable de la situació, sobretot per la hiperinflació patida pels costos del projecte". Xaro Miralles confia que l'alcalde se sume a la petició dels socialistes i demostre "que es mou per l'interès general i no per interessos partidistes"

Una frontera imprecisa

text JOAN HERAS

El timbre –massa sorollós, massa estrident, gens amable- indica que la classe s'ha acabat. Endreço els papers i me'n vaig cap a la classe del costat. Entre el núvol de converses detecto una tensió precisa, concreta, ben definida entre la Rosa i el Paco. No és una conversa amable ni tampoc sembla que sigui una falsa discussió, una d'aquelles suposades controvèrsies que no són res més que un pretext per compartir un espai, per acostar presències. No acabo d'entendre quina és la raó que mou el conflicte però la Rosa sembla prou disgustada i el Paco intenta mantenir una serena distància malgrat l'evidència de la incomoditat que el té atrapat.

Calen un parell de minuts ben bons perquè la classe pugui arrencar. Davant del creixent silenci la Rosa i el Paco aturen la seva discussió i preparen, disciplinadament, els seus papers, els seus fulls d'apunts. Penso que alguna cosa prou seriosa ha passat entre ells dos perquè es disposen a començar la classe amb un aire clarament preocupat. La Rosa i el Paco són d'aquells alumnes que fan molt fàcil i agradable la nostra feina perquè sempre estan ben disposats a aprendre, a intervenir a classe tot fent aportacions interessants, a fer la feina quan toca. Avui, però, les raons de la seva desavinença els tanquen en un silenci reservat, potser ressentit. Debatem sobre els pros i els contres del dret a l'avortament lliure i gratuït i la reflexió es va fent forta sense les seves sempre interessants opinions. A mi m'interessa molt que s'entengui la diversitat de perspectiva o de significat de la llibertat quan aquesta s'ha d'entendre des d'una dimensió més social –la possibilitat de garantir un dret, una opció legalment establerta- o pren una dimensió més radicalment personal –l'opció que cadascú necessàriament ha de prendre quan es troba en la situació d'un embaràs no desitjat. Afortunadament, la diversitat d'opinions, de posicionaments ètics, fan que el debat sigui ric i, potser fins i tot, aclaridor.

Sona el timbre. El Paco desa amb rapidesa les seves coses a la motxilla i se'n va. La Rosa romanceja una mica més. Quan ja ha sortit quasi tothom li demano si tot va bé, si hi ha algun problema amb el Paco. Ella diu que no, que no passa res, però no cal insistir gaire perquè m'expliqui la raó de la discòrdia. El fet és que ella li ha demanat al Paco que tregui del seu facebook una foto que es van fer a finals del curs passat, quan van fer l'última sortida de 3r d'ESO. Sembla que la fotografia que el Paco encara té penjada mostra una parella somrient, una mica enjogassada, ben abraçada. Fins on jo sé, sembla clar que entre la Rosa i el Paco sempre hi ha hagut algun altre punt de contacte a més a més de ser uns estudiants exemplars. Però ara ella li demana –potser en podríem dir que li exigeix- que esborri aquesta foto.

_ Però per què?

Fronteres

Ella no contesta i insisteix que ara no vol que la foto es vegi i ho justifica tot fent referència al seu dret a la privacitat. Ja us ho dic que és una bona alumna, d'aquelles que saben fer servir allò que els ensenya. Jo intento que entengui que el límit entre la privacitat i allò públic en el món del facebook és molt imprecís. De fet, la foto va ser penjada amb el seu ple consentiment i, ben mirat, tampoc no es pot dir que sigui una foto especialment comprometedora.

Però la qüestió de la frontera imprecisa entre allò privat i allò públic es barreja amb una altra frontera també ben complicada quan la Rosa m'explica que en realitat és a un noi –el seu noviet d'ara- que no li agrada gents aquella foto. La frontera que separa el passat –allò que s'ha fet- del present – tot allò que bamp fer i que potser ara no ens agrada- i la frontera de la possessió de l'espai i el passat –i el present- de l'altre són, efectivament, línies més imprecises –o massa precises.

Mentre sortim junts de la classe li dic que ja n'anirem parlant, d'això dels límits entre allò privat i allò públic –o semipúblic. Però hi ha cosa una que sí que li vull expressar amb claredat: vigila molt amb els nois gelosos que volen canviar el teu passat perquè en realitat et volen canviar a tu. I aquestes actituds sovint acaben vulnerant aquelles fronteres que sí que cal preservar amb tota la força, amb tota la dignitat, amb tota la llibertat personal. Ens acomiadem i em diu que gràcies i que hi pensarà.

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

textEL LECTOR

Tal i com li he promés en alguna ocasió no penso dir absolutament res de temes urbanístics. Em supera. Em fa sempre l'efecte que hi ha d'haver uns interessos econòmics personals que per al meu maltractat enteniment resulten inabastables. A més, tampoc sé per què, un estrany instint em decanta a associar moltes vegades la paraula urbanisme amb expressions com ara *mordida*, diner negre i brut, favors, corrupció i embolics en general. La UA19 no tenia ni idea de què era, però he vist les fotos i he comprés que es tracta de tot allò que hi ha per allà al voltant del col·legi de les monges. No he llegit res, ja li dic, ni ganes, però cada vegada que passo per allí no comprenc per què el carrer que passa per davant del poliesportiu no continua naturalment fins anar a morir a l'avinguda de Méndez Núñez i, en canvi, es transforma en una plaça que, oh casualitat, dóna justet davant de l'esmentat col·legi privat. Una mica em recorda quan fa molts anys algú va dir que perquè no fóra tan costosa la inversió de l'ajuntament, a la plaça Constitució es construïren uns edificis justet davant de l'actual col·legi de la Salle i el govern municipal no ho va considerar convenient i el poble es va gastar més diners i els *hermanos* disfruten ara d'un seti amb unes meravelloses vistes. També de la UA19 aqueixa no sé què deu passar amb l'aparcament soterrani que segurament entrarà en funcionament quan faltará ben poquet per a les eleccions. Un pàrquing aquest que mereix un premi Nobel als despropòsits perquè no em negarà que no és de primeres figures directament posar la sortida a la porta mateixa d'una escola.

Continuo llegint amb tranquil·litat. Marta Escudero anuncia la temor del seu Compromís per la possible aturada de les obres de l'Àngel Esteban. Que no es preocupe aquesta jove que si l'alcalde ha dit que no passa res és que no passa res. A mi, senyora Garcia, això de la construcció d'aquesta escola em fa vergonya, molta vergonya. La legislatura dura quatre anys i sí, com diuen els taurins, *hasta el robo too es toro*, però resulta sospitós que no es comence a fer la feina fins que falten només uns mesos per a les eleccions. Una obra que segons Marcelino Domingo tenia compromesa amb la Conselleria d'Educació des d'abans de les anteriors eleccions i que no han tingut més temps per començar-la que ara que, quina casualitat, falte ben poquet perquè anem a votar. No sé, diràs que els siga igual que els xiquets i les mestres s'hagen hagut de passar tres anys més en barracons (perdó, aules prefabricades, no siga cas que se'ns enfade algun prohom peperero) i que realment no siguen tots plegats més que mercaderia electoral.

Deu ser cosa dels polítics tot això i jo no ho dec entendre. Igual que no entenc que no isquen a dir ben fort i públicament que se'n donen vergonya d'haver sigut companys de viatge de Carlos Fabra o de Paco Camps el de la caja fija (?). Parlo dels

d'ací, dels que duïen al dels tratges a les presentacions falleres i s'hi feien fotos o dels que fins i tot acompanyaven el rebesnét del tio Pantorrilles a la porta del jutjat. Per què no diuen que ells no volen estar en un partit en què hi ha hagut lladres, però lladres lladres? No els importa, comprenc jo, que la gent els identifique amb Cotino, lo nebot de Cotino, Díaz Alperi, la filla de Díaz Alperi, la successora de Díaz Alperi, Zaplana, lo gendre i la filla de Zaplana, Martínez el de Vall d'Alba i els seus fills, Juan Luis Olivas (el que va presidir la processó de pujada dels 350 anys de la vinguda del Santo Cristo a Benicarló!), els Brugals, els Gurtels o Andreïta que se jodan. I Rambla el de Xert i el pelotari Castellano. O gent que saben, perquè són poques vergonyes però no imbècils, que valencià i català són la mateixa llengua però ara, per vore si espigolen algun vot, tornen a brandar amb fe el blaverisme més recalitrant. Per què no surten Marcelino i companyia i diuen que sí, que el seu regne no és d'aqueix món i que no volen que ningú pugui ni pensar per un moment que ells tenen res a vore amb tots aqueixos fariseus? Si són honrats, i ho desitjo de tot cor, que s'ho pensen!

I ja me n'he passat com sempre. Em perdonarà, senyora Garcia, però ja no m'aguanto els pets...

EDITORIAL

957

la veu de Benicarló
DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

"L'altre petroli"

No, que nosaltres sapigem no tenim petroli, gràcies a Déu, ni altres riqueses que no siguin les que ens dóna la terra i la mar, que no són poques, tot i que insuficients per acontentar al ser humà actual. Les indústries no suporten la competència foràena i el sector turístic no pot sustentarse perquè té una oferta superada àmpliament per moltes localitats pròximes. Ens queda el patrimoni cultural, això sí, si li volem traure profit. No al·ludirem ací, una altra vegada, a l'obligació de conservar-lo per a les futures generacions, que probablement recordaran la nostra època com "la edat del vergonyós balafament". L'exemple és ben clar, quan es va a un altre lloc, de vacances, és normal que ens agrade "visitar coses". Són eixes "coses" que estan ací perquè algú les ha conservat i les ha ficat en valor. Sense eixes "coses", una localitat es converteix en un munt de cases grises que no té el menor al·licient. Una monotonia dins la monotonia. Però resulta que nosaltres tenim eixes "coses", tenim eixes

"coses patrimonials". Doncs bé, si invertim a conservar i construir patrimoni cultural, potser resulte que eixes "coses", fins i tot, ens donen de menjar.

Tot i no confiar massa, a veure si per aquestes raons del dinerets ens entra d'una vegada a la cocotera....

CARXOFA I PANISSOLA

Carxofa: a totes les entitats que formen l'entramat de la representació del Fantasma de l'Òpera. No es pot demanar més compromís i ganes de treballar per la cultura del nostre poble. Enhorabona a la Banda de Musica, La Coral, el Ballet Lupe i a tots els que hi ha al darrera i no surten a la foto, per brindar-nos el poder gaudir d'aquest espectacle. Ningú s'ho pot perdre. Llàstima que l'obra no pugui ser interpretada amb tota la seua amplitud perquè tenim un auditori menut que no dóna la talla. Tot i així... no ens ho podem perdre!

Panissola: a l'equip de govern del PP per la "incorrecta" gestió del nostre patrimoni cultural. Ara, del no res, voler reconstruir l'antic far, curiosament enderrocat fa anys pels seus amb diurnitat i traïdoria (sense ficar ni una miserable queixa on calgués), mentre tenen la resta, per a més inri catalogat, caient a pedaços, és, com a mínim per... . Aquesta "nova" construcció, que no reconstrucció, no tindrà res a veure amb tota la parafernàlia de portar a tots els màxims dirigents populars... a la inauguració de quatre panells per fer-se la foto, i sortir als mitjans de comunicació, no? O, sí?

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
veubenicarlo@gmail.com

Amb el suport

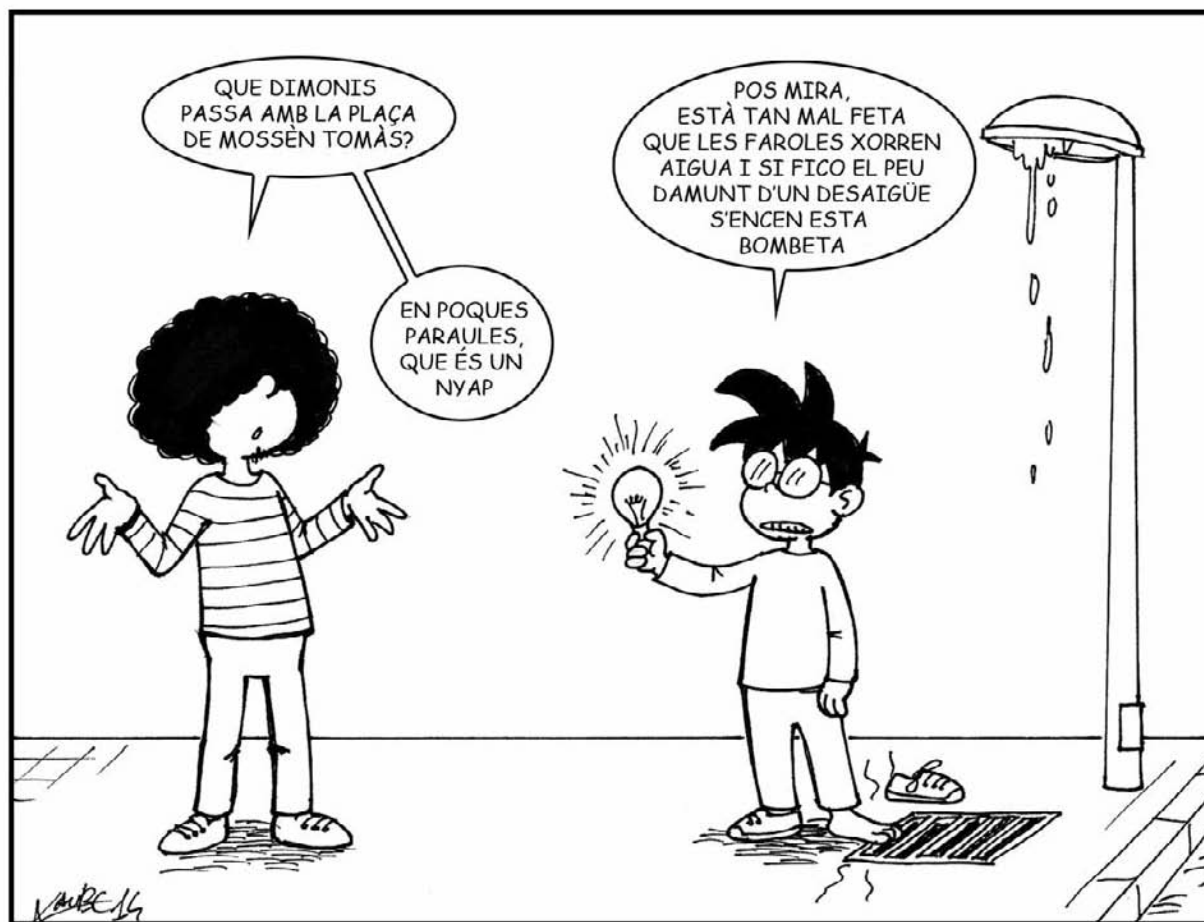
COL·LABORA

Col·laboradors:
XAVIER
RAMON PA
JESÚS M
J.M. SA

EL CÒMIC

Per Xavi Burriel

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

3x4

info

La informació que es multiplica

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

www.3x4.info

La calamanda

benicarló al dia

diario digital de benicarló

LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVI BURRIEL, NATÀLIA SANZ, CARLES LLUCH, JORDI MAURA, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, ANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions © COPISTERIA GRÉVOL Dipòsit legal/ CS-193-2004 Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2 12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

Maneres i maneres

Els tafaners, després de veure l'al·legat que el lector va fer sobre com al poble del costat del nord ens passen la mà per la cara en quasi tot, no podem més que donar-li la raó... amb tot el mal de cor. I és que en aquest poble dels cadufos ben plens no tenim consciència de poble i només mirem pel que és exclusivament nostre... de manera individual. I no podem fer-ne més... som així de tarugos. Nosaltres, fins i tot, encara afegiríem alguna cosa més, ampliada, que curiosament aquesta gent de *La Veu* va traure fa dues setmanes a la panissola, que demostra com, si fem les coses malament, damunt, encara ens en vindran més mal dades. Seria el cas de l'interventor nou que ha caigut a la casa gran que fa que cada factura que presente un proveïdor, encara que siga per una nimietat, és convertisca en tot un rosari de papers i més papers que s'han d'acompanyar per cobrar-la. A veure, algun paper segur que fa falta, però tants? Deveu estar pensant per què tot aquest viacrucis de paraules per dir una obvietat, que la **burrocràcia** en aquest país és moneda comuna... Doncs, no! No és així, posem de mostra un altre camí el poble del costat. Allí, si tu presentes la factura i és correcta, simplement te l'aproven i te la paguen. De papers.... només la factura, i prou! A que és senzill! Doncs, com hem dit, ací la cosa no va així. Per demostrar-ho els tafaners hem ficat fil a l'agulla i us classifiquem tot el que fa falta per poder cobrar-ne una al nostre poble... quan la cobres. Ja veureu, tot i que us puga semblar una mica llarg, val la pena veure fins on han arribat ací per tal de putejar els pobres desgraciats dels xicotets proveïdors. Et demanen: 1-Certificat d'estar al corrent de pagament amb la Hisenda Pública (però no qualsevol certificat, no, ha de ser el que diu "a efectos del sector público,

text LA COLLA DE TAFANERS

RD Legislativo 2/2011...). 2-Certificat d'estar al corrent de pagament amb la SS (però no qualsevol certificat, no, ha de ser el que diu "... solo a lo establecido en la letra d), del apartado 1 del artículo 60 del RD Legislativo 3/2011...). 3-Certificat sobre l'IAE al qual s'haurà d'afegir una declaració responsable de no haver-se donat de baixa en l'impost del certificat que abans ens havien sol·licitat. 4-Declaració jurada, segons model, signada pel representant de l'empresa amb el vistiplau del senyor Alcalde. 5-Fotocòpia DNI persona física o representant. 6-Fotocòpia CIF persona jurídica. 6-Certificat de no ser deutor amb l'ajuntament (aquest almenys se'l demanen ells mateixos d'ofici). Divertit, no? Doncs, agafeu-vos, diuen que això... per a cada factura! Sí, el que llegiu, per cada factura! Cada factura ha d'anar

acompanyada de tota aquesta burrocràcia a més de, òbviament, tots els informes del funcionari corresponent... ben signadets. I algun dels papers ni el coneixen a l'oficina local de la Seguretat Social! Ja sabem tots que quan es tracta de cobrar-nos un rebut no van amb tants miraments, i si s'equivoquen, la faena és teua per recuperar el que és teu! No els devien demanar tant a tants membres d'aquest partit que ens governa per a pagar-los determinats diners que venien en sobre... . I no diguem si els diners eren de Suïssa. Certament, no tenim res més a dir del poble del costat.

Estiguem atents

Els tafaners hem llegit i escoltat que van a fer ací al poble la representació d'*El fantasma de l'òpera* i com sempre tenim l'orella ben parada, també ens ha arribat que haurà de ser una mica en versió reduïda. Matisem, no pel que fa a l'obra, sinó pel fet que com l'escenari de l'auditori és el que és, xicotet i esquifit, i només va ve per a les falles, allí dalt no caben tots el que hi haurien de ser: tota la Banda, la Coral, i les ballarines de Lupe. Així que han hagut de passar la tisora al personal i fer pujar allà dalt només els que hi puguem estar, això sí, una mica atapeïts. Però bé, és el que tenim. Fins i tot tenim entès que havien demanat ampliar una mica l'escenari però no se'ls ha deixat. Però a què venia tot aquesta història? Ah, sí, per l'esquifit auditori públic que tenim, que no dóna ni de bon tros per l'activitat tan vital que tenen les nostres associacions i que sembla que el nostre ajuntament encara està per assabentar-se'n. I seguim, perquè segons hem sabut, les mongetes, ja sabeu, l'escola de la Consolació, estan ampliant el seu saló d'actes per a poder rebre al voltant de 700 persones. Així que, segons ens hem assabentat tindran un auditori que ja el voldrien les

ve de la p gina anterior

nostres autoritats municipals. O no el voldrien... atès que d'aquesta manera a ells ja no els tocarà fer la inversió. Mira tu que, altra volta, els recursos privats van per davant dels públics. Qui no us diu que, tenint en compte el que parlàvem abans, com el nostre esquifit auditori públic té una cabuda molt reduïda, a partir d'aleshores es fan allí les diverses representacions, del que siga,... "por un precio módico" per a bé d'ànima?

Pescat amb potera

Quan ens van enviar la foto no teníem massa clar com s'havia pogut haver arribat a aquesta mena de simbiosi entre els elements representats: semiredona, àncora, cotxe. Així, en una deliberació d'urgència entre els distints tafaners que vam compartir la imatge van sorgir un parell de titulars que destacaven sobre la resta: "Ancorat" i "Pesca en redona". Vaja per davant que la seguretat del conductor és el primer i, per això, ens alegrem que ja eixit il·lès, ara bé, fet aquest incís, resulta obvi que qualsevol dels titulars pot expressar, clarament, la sensació de plasticitat que s'encomana al veure la imatge. I pobra àncora! Ja en quedava poca, maltractada pel rovell i la desídia de qui hauria de mirar per conservar-la, i ara l'ataquen per darrere.

Entravessat

De tota manera els tafaners tenim la sensació que eixe dia algú ens havia tirat mal d'ull. Poca broma, perquè en una diferència de poc més d'una mitja hora, al mateix carrer, però a l'altra punta, passava un cas semblant en què hi va estar implicat un camió. El carrer ple d'oli i el camió travessat, amb la cabina penjant, van fer que els bombers hagueren d'actuar a consciència. Què devia anar mirant aquell home (si era un home el conductor...), l'aparador del material d'oficina, un/a espontani/a en un balcó de la residència Sant Crist de la Mar, un

ve de la p gina anterior

local per canviar de ram a l'enyorat carrer del Vici?

Ací ho barregem tot

Açò de la independència dels cosins del Principat sembla que porta de corcoll a Mariano, sus muchachos y todos sus correligionarios. A vore, perquè els tafaners ja ens estem fent un embolic amb tanta urna prohibida. Primer prohibeixen les urnes del referèndum. Després les urnes de la consulta. Ara Mariano ja es despenja que vol prohibir també les de "la consulta de fireta" que deia la morros catalana. I al final, com volen fer unes plebiscitàries i com sembla que no les poden prohibir, surten els salvapàtries federalistes i les comparen amb els nazis. Que no devem estar davant del país prohibit? Aleshores no deu existir? En aquest país la cosa és curiosa, el que està prohibit és el pa de cada dia i el que es vol fer honestament i

sense fer mal a ningú resulta que s'ha de prohibir... No deveu haver vist imatges animades de l'última processó cívica del 9 d'octubre, la festa borda, a València, veritat? Hauríeu vist com un senyor ja més enllà de la seixantena increpava el representant de Compromís al consistori del Cap i Casal amb les paraules: *Yo me follé a tu madre!* Ja coneixeu les fineses d'aquesta gent ultramuntana... Doncs quan l'ofès es va girar cap a l'ofenedor, va

eixir de darrere la tanca la seua filla, del qui havia proferit la barbaritat, per advertir al de Compromís: *A mi padre ni lo toques!* I més bonic encara, aquella dama duia de la mà dos criatures que passaven per ser filles seues. Menors d'edat, molt menors, però amb ulls i orelles per prendre'n model. Doncs això no està prohibit, no passa res. Efusions intrínseques d'un poble mediterrani. Com la corrupció, que no cal prohibir-la. Votar, sí.

Roberto Abril guanya el XVI Certamen de Fotografia Ciutat de Benicarló

text REDACCI

El primer premi del XVI Certamen de Fotografia Ciutat de Benicarló ha estat per a la fotografia 'El color de la noche', de Roberto Abril Olid. Aquesta obra, juntament amb la resta de les 39 seleccionades pel jurat es podran visitar al Mucbe fins al 16 de novembre.

El jurat del XVI Certamen de Fotografia Ciutat de Benicarló, que enguany tenia com a lema 'El litoral de Benicarló' ha atorgat el primer premi a la fotografia 'El color de la noche', de Roberto Abril Olid. El segon premi ha estat per a José María Rubio Calonge, per la fotografia 'Al port', mentre que el tercer premi l'han atorgat a Jaime Charles Bernís per la fotografia titulada 'El movimiento del mar'. Donada la gran quantitat de fotografies presentades al concurs (116 obres), el jurat n'ha seleccionat un total de 40

que seran les que s'exposaran fins al proper 16 de novembre a la segona planta del Mucbe.

LA SET QUE MAI NO ES CALMA

text

JOSEP MANUEL SAN ABD N

RAMON GUILLEM.

La set intacta.

Pagès editors. Lleida. 2014.

La set intacta és el darrer llibre de poesia de Ramon Guillem, amb el qual va obtenir el XVI Premi de poesia Maria Mercè Marçal. El poemari s'obri amb un poema introductor, que porta el mateix títol que el llibre, i que és tota una declaració de principis. És una metàfora sobre el pas del temps, on la joventut és representada per una font que calma ràpidament la set, amb la maduresa la font quasi no raja, però la set (els desitjos, les il·lusions), continuen intactes.

La presència del poder destructor del temps és present al llarg de tot el llibre. A *Baladre*, l'edat madura és presentada com una "edat miserable", com un "fondíssim hivern", i a *Malson* com un temps de solitud i indefensió, sense amor. Però malgrat aquesta situació, hi ha lloc per a continuar gaudint de la vida, com en el poema *Ocells*, en què aquests, malgrat la proximitat de la mort "xisclen per l'últim sol/ que l'esguard ens crema", o el mateix ocell que s'oculta al bàrbar caçador i "entre l'ombra maragda s'hi aboca/ i canta." i en *Oblits* insta a oblidar la mort "Com si l'alè/gèlid de l'hivern,/ de tan llunyà no existira,".

L'amor és present al poema des de dos vessants oposats: d'una banda, la fugacitat, com en *Cabanya de fusta*, on el subjecte poètic mostra la preocupació de que s'extingeixca, utilitzant la metàfora d'un incendi que s'apaga, o també el desamor, com en *Casa abandonada*, on la falta d'amor es presenta amb la imatge d'una casa abandonada. D'altra banda, l'amor apareix com un destí indefugible, és el cas del poema *L'estany negre*, on el camí per assolir l'amor es descriu metafòricament com una excursió per pujar a una muntanya on el cim és la seua consolidació, "Pujàvem per trobar-nos/i ho sabíem.". Així mateix, l'amor es presenta com una passió desbordada a poemes com *Atzaro La sang*.

El pas del temps acaba inevitablement en la mort, que també té un cert protagonisme en el llibre com en *Classificació decimal universal*, en el que se'ns diu que tots tenim assignat un destí, però, que tot i això, ni la mateixa mort ho coneix moltes vegades. En el poema *Llop*, es presenta metafòricament amb el nom d'aquest animal, que ens "ompli el cor de boira". Però també hi ha la mort en vida, com el poema *Ataràxia*, on se'ns diu que l'ataràxia no és vida, sense conflicte vital, l'existència no té sentit.

El llibre sovint és un cant contra la tristesa, alguns dels poemes transpiren optimisme com *Infecció*, en què repudia aquells qui trien la mort com a espai de confort, "quin perill de contagi/ el seu alè pudent!", o en *Roses en la neu*, on després de la foscor ve la llum. Però sobretot, *Poema*

Llibres

insolent, on amb ironia, el subjecte poètic nega que la poesia haja de tractar de temes tristos i reivindica el plaer de les petites coses quotidianes.

En la part final del llibre, tot un seguit de poemes serveixen de reflexió sobre la poesia. En *Ars poètica*, el subjecte poètic manifesta que és el desig qui impulsa a escriure: "Potser és el desig / l'únic vers/ que ens atorguen els déus." El poema *Solament*, que considerem important en el significat del llibre, la poesia apareix com a element salvador: "Hi ha un poema que ens salva,/ insomne i a l'aguait,/ com un metge d'urgències/ sempre a punt/ per a guarir-nos.", una poesia que s'escapa aprofitant qualsevol esclatxa i que es fonamental per a expressar sentiments produïts per la mort i l'amor, com es mostra en *Art de silenci*. En *La solitud del poema*, el subjecte poètic manifesta que les paraules no ens pertanyen i desitja que ixquen de nosaltres, el món és la lluita per aconseguir aquest objectiu. En l'últim poema del llibre, manifesta que la paraula ha de romandre, i aquesta és la funció del poeta: "És per tu que viu la paraula".

La set intacta és un llibre de gran altura poètica, on el poeta en la maduresa, malgrat el poder destructor del pas del temps, ens mostra com la força del desig pot continuar viva, complint, d'aquesta manera, una funció de donar consol i sentit a la vida.

ELS ALEVINS I BENJAMINS DEL CLUB NATACIÓ BENICARLÓ COMENCEN AMB ÈXIT LA TEMPORADA A LA PISCINA MUNICIPAL

text i foto CNB

Diumenge 26 d'Octubre, a la piscina municipal de Benicarló, es va disputar la primera jornada de la temporada de la lliga provincial de promeses amb la participació dels equips del CN Benicarló, CN Vinaròs i CN Castàlia-Castelló.

Per als més menuts, va ser la primera competició oficial de la seua vida esportiva i va haver un gran ambient a les grades.

El Club Natació Benicarló va estar dirigit per Lucía Vicente i Myriam Martínez. Presentà un nombrós equip format per 34 nedadors: Raul Carbó, Sergi Saura, Óscar García, David García, Joan Martín, Oriol Lluch, Aitor Gil, Eric Alberich, Hugo Beser, Eva Valdearcos, Marta Cheto, Sara Vea, Sara Troncho, Paula Falcó, Laura Verge, Hugo Desir, Diego Pérez, Gerard

Labèrnia, Joan Ballester, Guillem Tomàs, Agustí Oms, Joan Verge, David Balaguer, Óscar Balaguer, Blai Marzà, Bruno Moliner, Henar Àvila, Noemí Verge, Maria Verge, Laia García, Alejandra Oroian, Júlia Bueno, Joana Bel i Ainhoa Baró.

Els resultats més destacats del Club Natació Benicarló foren els primers llocs dels benjamins Gerard Labèrnia i Joana Bel als 50 eskena (any 2005) i una espectacular victòria de l'equip de relleus masculí aleví als 4 x100 lliures.

També foren molt bons els segons llocs de Sergi Saura als 100 braça (2001) i 200 eskena (aleví); de David García als 100 braça (2002), de Sara Vea als 100 braça (2004) i el de l'equip de relleus masculí benjamí als 4x50 lliures.

PRÒXIMA COMPETICIÓ:

PRIMER CONTROL PROVINCIAL (infantil, júnior i absolut) A LA PISCINA MUNICIPAL DE BENICARLÓ, els dies 8-9 de Novembre de 2014.

ISABEL BALAGUER LIDER DE LA COMUNITAT VALENCIANA DE CICLOCRÒS

text i foto BENICARLÓ AL D'À

El diumenge 26 es va celebrar la tercera prova de la Challenge de Ciclocròs de la Comunitat Valenciana a Aldaia (València).

Va ser en un circuit amb zones tècniques de jardí amb voreres que va ser protagonistes de la prova, per les moltes punxades, i unes zones molt ràpides on es podia anar molt bé a roda. Cara i creu per als nostres representants on, José Julián Balaguer, va ser el primer a córrer fent una bona eixida. Tot i així, quan encara no havia sobrepassat 1/3 del circuit va punxar perdent les seues opcions a l'estar lluny del box per a reparar-la. La mateixa circumstància va ocórrer amb Mar Lopez, per la qual cosa, igualment, li va tocar anar la resta de la prova remuntant posicions. Al contrari, en cadets fèmines, Isabel Balaguer es feia amb la victòria i el liderat. D'altra banda en la categoria d'escoles van debutar amb la samarreta del Club Ciclista Deportes Balaguer de Benicarló els ciclistes de la Salzadella Jordi Sanchez i Gerard Sanchez que s'incorporen per a la temporada de carretera també.

CLASSIFICACIONS:

- JORDI SANCHEZ 14é principiant
- GERARD SANCHEZ 8é aleví
- ISABEL BALAGUER 1a cadet i líder general
- MAR LOPEZ 2a júnior
- JOSE JULIAN BALAGUER 5é màster 50

GRAN REMUNTADA

text VICENT T. PERIS

Per més que li vaig insistir, no va haver manera humana ni divina de convèncer al papa per a que vingués amb mi al futbol. Fins i tot la mama no va parar perquè volia treure-se'l del damunt, que venien les amigues a jugar al cinquet i vés a saber què dirien. Si, perquè lo papa s'ha creat una fama i un cartell entre la gent de la seua edat que podríem dir que ratlla amb la promiscuïtat. Jo soc un gran defensor del papa i les seues aficions. Quan he dit que es va intentar de manera divina, això va ser cosa de la mama. Va fer portar totes les capelletes que circulen pel poble i va muntar el menjador una espècie de exposició religiosa invocant a tots els sants, beats i servents de Déu exhibint la seua col·lecció d'estampetes i recordatoris, ara de la primera comunió, ara de batejos i ara de funerals. Realment feia feredat de vore, però com es veu que no li va semblar suficient aital desplegament, va anar i va comprar alguns exvots de cera que posaven la nota macabra a la seua exhibició. De vegades penso que la mama comença a desviar i que tanta missa i tanta religió li han afectat l'enteniment. Però jo no soc qui per a posar-me. Per cert, la bona voluntat de tots aquells a qui la mama va demanar i pregar amb tant de fervor no li van fer gens de cas. Es veu que estaven atenent una urgència més prioritària que la de la mama i es va haver d'empassar al papa tota la tarde de diumenge, així com el papa es va empassar totes les indirectes de les amigues de la mama.

Però jo me'n vaig anar. Sabia que era un partit perdut, però ara m'he fet tan aficionat que fins i tot sento els colors més que els del Barça. Vaig pensar que no podia deixar d'anar a vore al meu equip de l'ànima encara que els que ens visitaven havien fet una plantilla amb serioses intencions de jugar la promoció. Jo pujava pensant que si el Borriana ens havia clavats cinc, l'Almassora no voldria ser menys que els seus veïns. Però anava conformat. A més a més, ara teníem sis partits seguits contra equips teòricament molt superiors a nosaltres que ens podien portar al fons de la classificació. Llavors vaig arribar al camp, em vaig asseure a un lloc ben discret i em vaig disposar a gaudir del patiment quinzenal que ens ofereix el nostre equip.

Llavors va començar el partit. Jo anava seguint les jugades, però de futbol no n'entenc. Si que veia que els d'Almassora no semblaven tan bons com jo esperava. Joc al mig del camp, sense ocasions per a cap dels dos equips i el marcador no canviava. Llavors va arribar la mitja part. Allò que en argot

futbolístic s'anomena el descans. Jo pensava que si tot seguia igual, salvaríem un puntet que seria trobat, perquè allò era una derrota segura. Però els forasters no van demostrar res. En cap moment van ser superiors als nostres i diràs que jugaven a especular. De fet, les poques ocasions que va haver les vam tindre nosaltres. Ells a penes un parell de tímides aproximacions.

El descans va arribar a la seua fi, com totes les coses d'aquesta vida. Llavors va començar la segona part. Els forasters van sortir decidits a emportar-se els tres punts. Potser perquè pensaven que la seua superioritat així ho proclamava i un miserable puntet els sabia a poc. Van tindre algunes ocasions clares que un magnífic Guillamón va treure amb gran autoritat. Nosaltres algunes tímides aproximacions que quedaven en no res. Però va arribar allò que es mastegava però que ningú no volia vore. Quan faltaven vint minuts per a acabar, van i ens marquen el zero a un. Tots veiem lo partit decidit. Sempre igual, a la primera ens van marcar. Llavors els de la Plana Baixa van començar amb el típic recital de perdre temps amb accions com ara allargar lo llançament de les faltes, demorar les sacades del porter, canvis interminables... Nosaltres ens vam anar estirant i en una d'aquelles, faltant cinc minuts per al final, el porter foraster fa una falta a la vora de l'àrea i l'àrbitre, amb bon criteri, li etziba una targeta roja merescudíssima i deixa els forasters amb deu jugadors. La falta és sacada de forma magistral per Marcos Cano, i empata el partit. Tots pensàvem que potser salvaríem almenys un puntet, i amb això ens conformàvem. Aquells, amb deu jugadors, van renunciar a l'atac, però nosaltres no teníem sort i ens preniem totes les pilotes. Però vet ací, que una pilota molt alta i llarga, un defensa que fa una espifiada, un porter que surt a collir figues i un hàbil davanter que, amb un suau toc de peu, fa arribar la bimba al fons de la xarxa visitant. Allò va ser, com diria el clàssic, inenarrable. La gent pegant bots, tothom abraçant-se, saltant, cridant braços enlaire... Mentrestant als forasters se'ls va quedar cara d'ensepiats. No ho esperaven perquè amb aquests tres punts ja comptaven. L'àrbitre encara ens va fer patir una mica però, com tot a la vida, va arribar el final del partit.

No vull acabar sense fer una menció especial als membres del Gol Roig 21. La seua actitud i ànims van portar el nostre equip a la victòria final. No hi ha dubte. De fet, els jugadors van celebrar els gols amb ells i, en acabar el partit, els van dedicar un aplaudiment. Quina emoció. Se'm posen els pèls de punta de recordar-ho.

Gimnàstica Rítmica: Les Cadets del Mabel obtenen la classificació per al Nacional Base de conjunts

text i foto VICENT FERRER

Es va celebrar a Almussafes la fase autonòmica del nivell Base de conjunts.

El Club Mabel Benicarló va acudir a la cita amb un conjunt de categoria cadet en la modalitat de 5 parells de maces. Van presentar un exercici molt dinàmic i amb molt risc que els va valdre per a penjar-se la plata entre un total de 18 conjunts. El Campionat d'Espanya se celebrarà a Castelló durant el mes de novembre. Les seues components: Patricia Ros, Ana Senar, Elena Pouyé, Sara Loscos, Azul Castelluchio i Laura Alcaraz, segueixen entrenant-se amb ganes i il·lusió per a arribar al nacional i lluitar per pujar-se al graó més alt del desitjat podi. Des del Club Mabel volen felicitar-les, a elles i a les entrenadores, pel títol aconseguit i desitjar-los molta sort al llarg de tota la temporada.

Jornada del Club Bàsquet Benicarló

text i foto VICENT FERRER

Sènior Masculí Autonòmic
CB Castellón, 56 - CB Benicarló 64

Sènior Masculí Zonal
CB Benicarló B, 81 – CB Camp de Morvedre, 43

Júnior Femení Zonal
CB Benicarló, 41 – CB Morella, 38

Cadet Masculí Preferent
El Pilar, 127 – CB Benicarló, 40

Cadet femení Zonal
CB Vila-real 77 – CB Benicarló, 10

Infantil Masculí IR
CB Benicarló, 61 – BC Peníscola 54

Teatre, pintura i literatura a Benicarló per a potenciar l'envelliment actiu

text i foto REDACCI / LA CALAMAN

Els cursos de formació per a persones majors que s'organitzen des del Club de Gent Gran potencien la vessant artística i literària i reforcen els idiomes i la informàtica. Les inscripcions es poden formalitzar fins al 7 de novembre.

Un any més, els socis del Club de la Gent Gran tindran l'oportunitat de disfrutar d'una àmplia oferta formativa, organitzada en estreta col·laboració amb la Regidoria de Benestar Social i amb dos objectius ben definits: dinamitzar el Centre de Convivència de la Gent Gran (que des de la seua ampliació permet realitzar un ampli ventall d'activitats) i apostar per un envelliment actiu. En paraules de la regidora de Benestar Social, Sarah Vallés, amb aquesta programació "volem llançar el missatge que, efectivament, ens fem grans, però que ho hem de fer d'una manera activa i positiva".

De fet, una de les prioritats de la formació per al curs 2014-2015 seran les activitats artístiques. Hi haurà un curs de pintura i dibuix els dilluns i dimecres, a càrrec de George Stanislav; un curs de teatre els dimarts, que donarà Josi Ganzenmuller; i un taller d'escriptura creativa els dijous, que anirà a càrrec d'Alicia Coscollano. Cadascun des de la seua vessant, els tres tallers pretenen convertir-se en una oportunitat per a aquelles persones que al llarg de la seua vida haurien volgut pintar o fer teatre o escriure i que, per circumstàncies, no han pogut.

El curs d'anglès, que ja s'ha programat en anteriors edicions, continuarà sent un dels pilars fonamentals de la formació, així com l'Aula d'Informàtica, a càrrec d'Antonio Cornelles, que s'ha convertit en un espai de vital importància en el Centre de Convivència. De fet, el nombre d'inscrits augmenta cada any i cada vegada són més els usuaris que volen introduir-se en l'ús de l'ordinador i d'Internet.

Paral·lelament a aquests cursos, el Club de Gent Gran programa altres activitats com costura, gimnàstica, ioga, ball per parelles, sevillanes, meneïtos o la Coral de Gent Gran, que agrupa ja a 40 persones inscrites. Sense oblidar l'existència de l'Aula de Convivència, que inclou el programa de l'Hort de les Flors i que implica un nombre important de persones interessades en tot allò relacionat amb el cultiu ecològic i la jardineria.

Les inscripcions per als cursos, que són tots gratuïts, es poden formalitzar fins al 7 de novembre.

El Club de Gent Gran programa altres activitats com costura, gimnàstica, ioga, ball per parelles, sevillanes, meneïtos o la Coral de Gent Gran, que agrupa ja a 40 persones inscrites.